

Arrest

nr. 228 506 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 2018 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Griekenland. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontcrachten of weerleggen.

Verzoekster verwijst naar informatie omtrent de leefomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Griekenland en voert aan dat zij een ernstig risico loopt te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling bij terugkeer naar Griekenland.

Dient te worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de informatie gevoegd bij het verzoekschrift getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het verwijzen naar algemene informatie. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat verzoekster die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Verzoekster benadrukt dat zij gespecialiseerde zorg nodig heeft en voegt ter staving hiervan bij aanvullende nota van 6 juni 2019 een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij een besnijdenis type 3

ondergaan heeft. Verzoekster toont hiermee echter nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van haar medische problemen. De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld: "Uw verklaring dat u in Griekenland geen toegang hebt tot goede gezondheidszorg (CGVS, p. 6 & 16), is een louter blote bewering die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Immers, u verklaart dat u nadat u een status kreeg naar Athene bent gegaan om er medische hulp in een ziekenhuis te zoeken (CGVS, p. 8 & 9). Echter, gedurende uw twee weken durende verblijf in Athene bent u naar geen enkel ziekenhuis gegaan (CGVS, p. 9). Als uitleg voor dit nalaten stelt u dat u er de taal niet kende, dat u niemand had die u ging helpen en verwijst u naar de diefstal van al uw Griekse documenten (CGVS, p. 9, 14 & 15). Echter, ook wanneer u de Griekse taal niet spreekt en u niemand had die u kon helpen, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige pogingen zou ondernemen om medische hulp in Griekenland te vragen. Wanneer u geopperd werd dat u naar de dienst spoedgevallen kon gaan en er naar uw buik kon grijpen, antwoordt u dat u nieuw was, dat u niet wist waar het ziekenhuis zich bevond en dat u moest zoeken waar er een ziekenhuis was (CGVS, p. 15). Ook deze verklaringen verschonen dit totale nalaten om medische hulp te zoeken, niet. Betreffende uw verklaringen dat uw Griekse documenten in Athene werden gestolen en dat u zonder documenten geen medicatie kan aanvragen (CGVS, p. 9 & 14), moet vooreerst worden opgemerkt dat u op het moment van deze verklaarde diefstal reeds één week in Athene was (CGVS, p. 14). Bijgevolg had u voor de diefstal al ruim de tijd gehad om zich bij een ziekenhuis of een dokter aan te melden. Bovendien is ook de diefstal van uw documenten louter een blote bewering. U heeft hiervan namelijk geen aangifte gedaan bij de politie omdat u er geen politiebureau wist zijn, omdat u er de taal niet kende en omdat er niemand was die u hielp (CGVS, p. 9). Deze verklaringen voor het niet aangeven dan de diefstal worden niet aanvaard. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat u ook niet naar het ziekenhuis in Chios bent gegaan (CGVS, p. 22). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg."

De Raad benadrukt dat verzoekster internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juli 2019, verwijst verzoekende partij naar de bijkomende nota waarin wordt gesteld dat zij slachtoffer is geworden van genitale verminking. Verzoekende partij wijst erop dat zij om die reden nood heeft aan medische zorgen en niet terug kan keren naar Griekenland. Zij licht toe dat er in Griekenland geen sprake is van een integratiecultuur. Onder verwijzing naar verschillende bronnen (gemeld in het verzoekschrift) stelt verzoekende partij concreet dat zij geen financiële middelen (meer) krijgt in Griekenland en dan ook niet kan genieten van gezondheidszorg die zij nodig heeft. Zij vermeldt de precaire opvangomstandigheden, de onmogelijkheid om de taal te leren, het gebrek aan tolken, en de verschillende levensomstandigheden die synoniem staan voor een schending van artikel 3 EVRM. Volgens verzoekende partij zijn de EU-normen niet op een bevredigende aard in de praktijk omgezet en geldt dit voor de werkgelegenheid, de sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

4.4. In zoverre verzoekende partij de algemene situatie in Griekenland aankaart en aanklaagt, waarbij ze o.a. opmerkt dat er geen sprake is van een integratiecultuur, de opvangomstandigheden er precair zijn, het onmogelijk is om er de taal te leren en er voorts onder meer een gebrek is aan tolken, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 29 juli 2019 waar wordt opgemerkt als volgt:

“Verzoekster verwijst naar informatie omtrent de leefomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Griekenland en voert aan dat zij een ernstig risico loopt te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling bij terugkeer naar Griekenland.

Dient te worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te

weerleggen. Hoewel de informatie gevoegd bij het verzoekschrift getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in voormelde rechtspraak dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asiilverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

De verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier, door louter naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie in Griekenland te verwijzen en enkele algemene tekortkomingen aan te kaarten, evenwel in gebreke.

4.5. Waar verzoekende partij voorts, verwijzende naar het door haar ter zitting per aanvullende nota bijgebrachte psychologische attest van GAMS, meer specifiek laat gelden dat zij geen financiële middelen (meer) krijgt in Griekenland en dan ook niet kan genieten van gezondheidszorg die zij nodig heeft, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande eerder in voornoemde beschikking werd vastgesteld, met name:

“Verzoekster benadrukt dat zij gespecialiseerde zorg nodig heeft en voegt ter staving hiervan bij aanvullende nota van 6 juni 2019 een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij een besnijdenis type 3 ondergaan heeft. Verzoekster toont hiermee echter nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van haar medische problemen. De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld: “Uw verklaring dat u in Griekenland geen toegang hebt tot goede gezondheidszorg (CGVS, p. 6 & 16), is een louter blote bewering die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Immers, u verklaart dat u nadat u een status kreeg naar Athene bent gegaan om er medische hulp in een ziekenhuis te zoeken (CGVS, p. 8 & 9). Echter, gedurende uw twee weken durende verblijf in Athene bent u naar geen enkel ziekenhuis gegaan (CGVS, p. 9). Als uitleg voor dit nalaten stelt u dat u er de taal niet kende, dat u niemand had die u ging helpen en verwijst u naar de diefstal van al uw Griekse documenten (CGVS, p. 9, 14 & 15). Echter, ook wanneer u de Griekse taal niet spreekt en u niemand had die u kon helpen, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige pogingen zou ondernemen om medische hulp in Griekenland te vragen. Wanneer u geopperd werd dat u naar de dienst spoedgevallen kon gaan en er naar uw buik kon grijpen, antwoordt u dat u nieuw was, dat u niet wist waar het ziekenhuis zich bevond en dat u moest zoeken waar er een ziekenhuis was (CGVS, p. 15). Ook deze verklaringen verschonen dit totale nalaten om medische hulp te zoeken, niet. Betreffende uw verklaringen dat uw Griekse documenten in Athene werden gestolen en dat u zonder documenten geen medicatie kan aanvragen (CGVS, p. 9 & 14), moet vooreerst worden opgemerkt dat u op het moment van deze verklaarde diefstal reeds één week in Athene was (CGVS, p. 14). Bijgevolg had u voor de diefstal al ruim de tijd gehad om zich bij een ziekenhuis of een dokter aan te melden. Bovendien is ook de diefstal van uw documenten louter een blote bewering. U heeft hiervan namelijk geen aangifte gedaan bij de politie omdat u er geen politiebureau wist zijn, omdat u er de taal niet kende en omdat er niemand was die u hielp (CGVS, p. 9). Deze verklaringen voor het niet aangeven dan de diefstal worden niet aanvaard. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat u ook niet naar het ziekenhuis in Chios bent gegaan (CGVS, p. 22). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.””

De Raad beklemtoont, zo blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen en ze toont het tegendeel op generlei wijze aan, dat verzoekende partij in Griekenland nooit enige concrete, laat staan meerdere daadwerkelijke en doorgedreven pogingen heeft ondernomen om er medische hulp/verzorging aan te vragen. Verzoekende partij ging in Griekenland niet naar een ziekenhuis, noch wendde ze zich tot een arts. Dat zij geen toegang zou hebben tot en kan genieten van de gezondheidszorg in Griekenland is aldus niets meer dan een blote bewering, die niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring is gestoeld. Verzoekende partij haar argumentatie weet dan ook niet te overtuigen en kan niet worden aangenomen.

4.6. De Raad stipt in dit verband ook aan dat verzoekende partij in Griekenland, in het bijzonder nadat zij er internationale bescherming verkreeg, slechts een zeer korte periode heeft verbleven en uit haar verklaringen en gedragingen geenszins de intentie blijkt om er een duurzaam leven op te bouwen. Verzoekende partij werpt geen ander licht op hetgeen in dit verband in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, namelijk: *“Daarenboven blijkt dat u Griekenland reeds één maand nadat u uw verblijfsvergunning en reisdocument van Griekenland heeft ontvangen, heeft verlaten (CGVS, p. 7). Dat u quasi meteen na het ontvangen van uw verblijfs- en reisdocumenten besloten heeft om Griekenland te verlaten, doet uitschijnen dat u geen enkele moeite gedaan heeft om er werkelijk te proberen een toekomst uit te bouwen.”* De algemene beweringen van verzoekende partij ter zitting, zoals o.a. het feit dat het in Griekenland onmogelijk is om de taal te leren, een stelling die ze bovendien niet in het minst onderbouwt, dienen in het licht van het voorgaande dan ook ten eerste te worden gerelativeerd.

Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt daarenboven geenszins en ze maakt niet *in concreto* aannemelijk in Griekenland daadwerkelijk ernstige inspanningen te hebben gedaan om er de taal te leren, werk te zoeken en/of andere pogingen te hebben ondernomen teneinde er geïntegreerd te geraken, er zelf in haar financiën en onderhoud te (trachten te) voorzien en er een duurzaam bestaan en toekomst op te bouwen.

4.7. Met betrekking tot verzoekende partij haar medische en psychische klachten *an sich*, die ter zake niet in twijfel worden getrokken, wijst de Raad erop dat dergelijke gezondheidsproblemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat men voor een beoordeling van dergelijke medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overigens, waar in de ter terechtzitting neergelegde kopie van een attest van een psychologe van GAMS d.d. 9 oktober 2019 -waarvan verzoekende partij per zending van 28 oktober 2019 het origineel overmaakt en waaruit o.a. blijkt dat verzoekende partij sedert augustus 2019 psychologisch wordt opgevolgd-, wordt verwezen naar de vervolgingsfeiten waarvan verzoekende partij in haar land van herkomst Somalië het slachtoffer zou zijn geweest, dient te worden benadrukt dat verzoekende partij voor de vrees jegens haar land van herkomst reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Huidig verzoek om internationale bescherming wordt ten aanzien van Griekenland beoordeeld, alwaar verzoekende partij internationale bescherming werd verstrekt. Daarenboven dient opgemerkt dat waar in het betreffende attest wordt geopperd dat het belangrijk is om verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren en haar internationale bescherming toe te kennen, uitsluitend de Raad en het Commissariaat-generaal bevoegd zijn om zich inhoudelijk over het in België ingediende verzoek om internationale bescherming uit te spreken en al dan niet internationale bescherming toe te kennen. De Raad wijst er ook op dat waar in het psychologisch attest gewag wordt gemaakt van het feit dat twee mannen van Afghaanse origine gepoogd zouden hebben om verzoekende partij te verkrachten in een tent op het Griekse eiland waar ze toen verbleef, dit uitsluitend gebaseerd is op verzoekende partij haar verklaringen en, meer in het bijzonder, verzoekende partij hier nooit eerder met een woord over heeft gesproken. Daarenboven blijkt nergens uit (haar verklaringen of enig document) dat verzoekende partij, die na haar verblijf op een Grieks eiland nadien nog een korte tijd op het Griekse vasteland in de hoofdstad Athene heeft verbleven, deze feiten bij de Griekse politie zou hebben aangekaart en aangeklaagd. Derhalve maakt ze geenszins aannemelijk dat het haar dienaangaande aan bescherming vanwege de Griekse autoriteiten ontbeert.

4.8. Betreffende de kritiek van verzoekende partij dat de EU-normen niet op een bevredigende aard in Griekenland in de praktijk zijn omgezet en dit geldt voor de werkgelegenheid, de sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de

situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

4.9. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen concreet staven met een begin van bewijs.

Verzoekende partij toont echter, zoals eerder in de beschikking van 29 juli 2019 werd vastgesteld en ze brengt ter zitting geen concrete en pertinente argumenten aan die hieraan afbreuk vermogen te doen, niet *in concreto* aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, (taal)onderwijs, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partij in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekende partij haar levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.10. Verzoekende partij beweert dus weliswaar op algemene wijze, doch ze slaagt er niet in *in concreto* aan te tonen dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van bescherming in Griekenland. Ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om er in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekende partij brengt aldus geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS